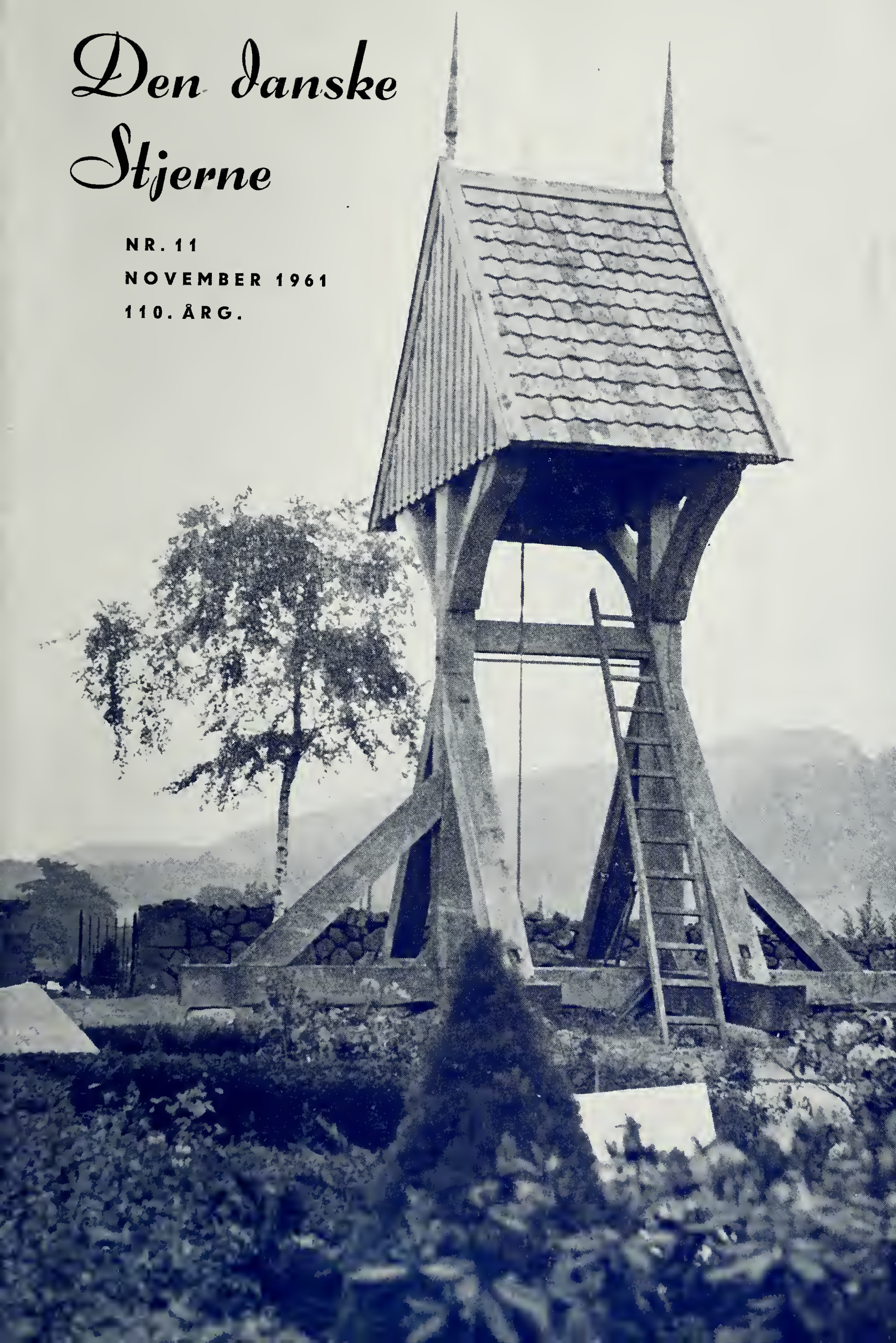

Den danske Stjerne

NR. 11
NOVEMBER 1961
110. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 11

NOVEMBER 1961

110. ÅRG.

INDHOLD

Forsidebillede

Gammelt klokketårn i Midtjylland. (Er der nogen, der kender det nøjagtige sted?)

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 10,00 i Danmark og $ 2,50 i U.S.A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til **Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,** Priorvej 12, København F.

Levi B. Thorup, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab

Kære søskende!

Man hører meget om konfirmation i Danmark; det er en af de traditioner, som er blevet foretaget gennem mange, mange år, og det er derfor blevet noget, som enhver lægger stor betydning i, og særlig unge mennesker, som ikke vil være anderledes end deres skolekammerater.

Efter hvad jeg har hørt om konfirmationen, er det på en tid, hvor de unge har nået den alder, hvor man regner med, at de er gamle nok til selv at træffe afgørelser, og de bekræfter derfor deres dåb i folkekirken, som de modtog som spæde, da de var alt for unge til at vælge selv.

Da dette er tilfældet, vil konfirmation i folkekirken få dem, der deltager, til at indrømme overfor folkekirken, at de ønsker at bekræfte deres dåb i denne kirke og derved blive flyvefærdige medlemmer af folkekirken. Derfor bør de, som ikke ønsker at tilhøre folkekirken, men har sluttet sig til en anden kirke, eller ikke ønsker at tilhøre nogen kirke, ikke deltage i en kirkelig konfirmation, da de ved at gøre det fornægter deres medlemsskab i den kirke, de selv har valgt, og atter stiller sig under folkekirkens vinger.

Mange folk er klar over dette, men på grund af den gamle tradition, som konfirmationen er, føler de sig »udenfor«, hvis de ikke kan få deres børn til at modtage den samme opmærksomhed, som andre børn modtager. Af denne grund er der blevet oprettet det, som almindeligvis kaldes »borgerlig konfirmation«. Dette er i virkeligheden slet ikke nogen konfirmation, men er en højtidelighed, som unge mennesker, der ikke ønsker at høre til folkekirken og derfor ikke ønsker at bekræfte deres dåb, kan overvære, og derved føle, at de ikke er helt udenfor den traditionelle ceremoni, der hører sig til, når de når ansvarsalderen. Denne »borgerlige konfirmation« er ikke andet end et møde, hvor de unge mennesker og deres familie og venner kan samles, og hvor de hører en tale af en prominent borger, som indskærper dem deres ansvar som vokne i samfundet og staten og opmuntrer dem til at leve et retskaffent liv. Der bliver intet sagt eller antydet om dåb, konfirmation eller noget andet religiøst princip eller nogen ordinance, og unge mennesker kan derfor med ren samvittighed overvære en sådan højtidelighed uden at føle, at de på nogen måde er utro mod deres religiøse tro eller dens skikke, og der er absolut intet galt i, at unge mennesker fra vor Kirke overværer disse højtideligheder sammen med deres familie og venner.

I Amerika har de en lignende højtidelighed, når de unge mennesker er færdige med deres højskole, hvis eksamen kan sammenlignes med en realeksamen eller studentereksamen, og en tilsvarende højtidelighed afholdes, når de er færdige med eksamen fra college eller universitet. Disse højtideligheder kaldes »afslutningsfester«, og her taler prominente borgerlige ledere og opmuntrer de unge mennesker til at fortsætte deres uddannelse og blive gode borgere og leve et ret-

skaffent liv. Det er en højtidelighed, som helt igennem er under ledelse af skolerne og intet har at gøre med religion eller med nogen kirke. Mange af disse fester holdes en søndag eftermiddag, og så vidt jeg personligt kan se, er der intet galt i at overvære et sådant opløftende møde om søndagen. Guds herlighed er intelligens, vor Kirke har altid fremmet uddannelse, og jeg føler mig sikker på, at Herren glæder sig, når vi overværer en hvilken som helst forsamling, der hjælper og opmuntrer os til at blive bedre uddannet og til at blive bedre borgere eller bedre mennesker. Den samme slags højtidelighed afholdes i de colleges og universiteter, som vor Kirke leder, og de unge ser med stor glæde og begejstring frem til disse fester.

I nogen tid har jeg overvejet dette problem meget alvorligt både i tanke og bøn, og jeg har aldrig kunnet føle, at det er galt for vore unge at deltage i disse »borgerlige højtidsfester«, og jeg føler, at jeg kan anbefale, at vi som familier opmuntrer vore unge til at deltage i denne fest, fordi de ved at gøre det, offentligt fornægter nogen tilknytning til folkekirken, og samtidig behøver de ikke at føle sig udenfor landets traditioner. Hvis vi kan lade denne højtidelighed efterfølge af en fest, enten i vort hjem eller i kirken, hvor familie og venner kan gratulere den unge, og hvor de, der ønsker det, kan bringe gaver, er jeg sikker på, at vi vil fjerne al den forvirring og spekulation hos vore unge mennesker, som dette spørgsmål hidtil har skabt. Dog bør det efterfølgende selskab ikke holdes om søndagen, men henlægges til en anden dag i ugen.

Denne hyldest til vore unge behøver ikke at blive nogen dyr affære, da det er blevet mig fortalt, at de, der deltager i denne offentlige højtidelighed, ikke er klædt i hvidt, men blot har deres almindelige pæne søndagstøj på, og det efterfølgende selskab kan blive så enkelt eller udsøgt, som familien ønsker det eller har råd til.

Skulle der være noget ved denne offentlige højtidelighed, som er anderledes, end jeg har hørt, og som ville gøre det upassende for vor Kirkes unge at deltage, vil jeg være glad for at få det at vide. Hvis de oplysninger, jeg har fået, er korrekte, vil jeg gerne fortsætte med at sige, at jeg absolut ikke har noget at indvende, og jeg er sikker på, at Kirken ikke har noget at indvende imod, at vore unge deltager i disse offentlige højtideligheder, og jeg håber og beder, at vi altid vil prøve at hjælpe vore unge til at føle, at vi som en Kirke og som medlemmer af Kirken gerne vil have dem til at deltage i alle værdifulde programmer, at vi ønsker, at de skal blive gode borgere og aktive i borgerlige og politiske sager. Jeg kan personlig ikke se nogen bedre måde, hvorved vor Kirke kan få det ry, den fortjener, end at få nogle af vore medlemmer til at blive aktive i borgerlige, skolemæssige og politiske sager, og at få nogle af dem anbragt i ansvarlige stillinger, hvor de kan få indflydelse på andre folks tænkemåde. Dette er ikke alene ønskværdigt, men det er vor pligt, når vi skal fremme Herrens værk på jorden.

Deres hengivne broder

Levi B. Thorup, missionspræsident.

Præsident J. Reuben Clark Jr. død

Fredag den 6. oktober døde præsident *J. Reuben Clark Jr.*, 1. rådgiver i Kirkens Første Præsidentskab, efter et halvt års sygdom.

Præsident Clark blev født i Grantsville, Utah, den 1. september 1871 og blev altså 90 år gammel. Hans forældre var Joshua Reuben Clark og Mary Louisa Wolley Clark.

Han tilbragte sine tidlige år med at arbejde på farmen, men hans trang til uddannelse fik ham til at overvinde alle vanskeligheder og bragte ham til Salt Lake City, hvor han kom ind på LDS College. For at tjene penge til undervisningen måtte han arbejde som kontorist på Deseret museum. Senere kom han ind på Utah universitetet og blev derefter leder af den ny Heber City High School, efter at han i 1898 havde giftet sig med Laucine Savage. I 1903 rejste han med hustru og to børn til Columbia University i New York for at fuldende sin uddannelse. Han havde hidtil uddannet sig i mine-lovgivning, men da dr. James Brown Scott, som var professor ved Columbia universitetet, opdagede hans usædvanlige evner og gjorde ham til sin assistent, forandredes hans planer, og han gav sig til at studere international ret, hvad der var begyndelsen til hans diplomatiske karriére. Han steg hurtigt indenfor diplomatiets grader og har beklædt mange ansvarsfulde poster for regeringen. Hans karriére indbefatter bl. a. følgende poster: Assisterende professor i retsvidenskab ved George Washington universitetet i 1907 og 1908, sagfører for State Departement, udnævnt af præsident Taft 1910, juridisk konsulent for U. S. A. for den britisk-amerikanske kommission 1913. I 1921 blev han kaldt til Washington af statssekretæren Charles Evan Hughes for at virke som speciel konsulent for State Departement ved udarbejdelsen af reglerne for Verdens-Nedrustnings-Konferencen; under denne konference fortsatte han som teknisk rådgiver for statssekretær Hughes, og et år senere blev han

udnævnt til speciel juridisk konsulent for den britisk-amerikanske kommission og derefter almindelig rådgiver for kommissionen. I 1928—1929 virkede han som understatssekretær; derefter blev han privat rådgiver for den mexikanske ambassadør, Dwight W. Morrow. I 1930 blev han udnævnt til ambassadør i Mexico efter Mr. Morrow.

Efter kaldelsen til det Første Præsidentskab har regeringen stadig benyttet sig af præsident Clark, og han har beklædt adskillige poster, bl. a. var han medlem af den amerikanske delegation til den 7. Pan-Amerikanske Konference i Montevideo i 1933.

Gennem sine 28 år som medlem af det Første Præsidentskab har præsident Clark vundet Kirkens medlemmers hengivenhed. Hans magtfulde taler og artikler er monumentale i deres klogskab og gode råd, og de berører næsten hver eneste fase af Kirkens aktiviteter. Disse taler er fulde af inspiration og har vist et vidunderligt syn på og forståelse af de problemer, som har forbindelse med forholdene i de sidste tre årtier. Han har også været en forkæmper for ungdommen.

Hans styrke har sat sit præg på forretningskredsene i Vesten og på hans ledelse af Kirkens financielle stilling.

Efter sit daglige arbejde på Kirkens kontor tilbragte præsident Clark de lange aftener i sit omfattende bibliotek med at studere og skrive. Han har et af de største biblioteker om Kristi liv, der findes i de vestlige stater. Præsident Clarks livslange studium om Kristi liv gør ham til en særlig autoritet på dette område.

I hele sin karriére som diplomat og kirkelig leder havde præsident Clark en dygtig hjælper i sin yndige og charmerende hustru, Luacine Savage Clark, hvis død den 2. august 1944 var en stor sorg for familien og for Kirken. Præsident Clark har fire børn, 1 søn og 3 døtre.

Det Første Præsidentskabs hyldest til præsident Clark.

Vor elskede medarbejder og kollega, præsident J. Reuben Clark Jr.s bortgang er et stort personligt tab for os, skønt den ikke kom uventet. Hans død i en alder af 90 år er afslutningen på en karriére, der har været et rigt og hengivent arbejde i samfundets, statens, nationens og Kirkens tjeneste.

Han tjente sit land og sin Kirke med samme dygtighed og hengivenhed. Han var en stor patriot og forsvarer af dette lands forfatning, og han var lige stærk i sin tro og sit forsvar for den evige sandhedssag, til hvilken han har ydet 28 år af sit liv som medlem af Det Første Præsidentskab.

Præsident Clark var en mand af stor visdom, med et vidt udsyn og med indflydelse på sine medarbejdere og sine mange venner, som vil savne hans kloge råd og værdifulde dømmekraft.

Han var en mand med en dyb tro, stærk i sit vidnesbyrd og magtfuld i sine bønner om retfærdighed og enighed blandt medlemmerne af Kirken overalt i verden. Han satte Kirken og dens velfærd først i sit liv.

Må Gud velsigne hans minde, at det må leve længe i de helliges hjerter, hvor de end findes.

Vi udtrykker vor kærlighed og deltagelse overfor hans sørgende efterladte og de utallige venner og medlemmer, som sørger med os ved hans bortgang.

David O. McKay. *Henry D. Moyle.* *Hugh B. Brown.*

Det Første Præsidentskab.

DESERET NEWS bragte følgende leder om præsident Clark:

Præsident J. Reuben Clark

EN STOR MAND OG LEDER

Det er meget passende, at præsident J. Reuben Clark døde om efteråret, når skønheden ligger over landet som en velsignelse, når arbejdet er udført, når høsten er inde.

Med rod i jorden kendte denne store mand betydningen af efteråret og høsten. Han kunne aldrig have været tilfreds med at dø, før hans arbejde, hans livslange, vanskelige, til det yderste anstrengende arbejde, var fuldført. Det blev gjort til fulde for denne jord. Høsten fra hans storslåede liv er inde — skønt det vil fortsætte år efter år, så længe menneskene bliver påvirket af en sådan styrke og sandhed, som han var eksempel på.

Han var en kæmpe for sin alder.

På en tid, hvor de fleste mennesker prøver på at finde den letteste måde at klare sig på, beviste han værdien af utrætteligt slid for at opnå et retfærdigt resultat.

På en tid, hvor letkøbt dyd, halve sandheder og »relative« sandheder er almindelige, stod han som en stor klippe af kompromisløs retskaffenhed.

På en tid, hvor frygtsomme mennesker hengiver sig til flokmentalitet og flokhandlinger, stod han som en ener, personificerende den værdighed og uafhængighed, som det var Guds hensigt, at ethvert menneske skulle have.

På en tid, hvor mindre mennesker søger sikkerhed, selv på bekostning af deres frihed, forfægtede han frihedens sag, som få andre mennesker nogensinde har gjort.

På en tid, hvor det er let at give op, frydede han sig over at kæmpe imod vanskelighederne og over at se den vej, han skulle gå.

Og ved siden af alt dette var han så menneskelig, så menneskelig. Hans storhed lå tildels i selve den kendsgerning, at han var en del af sit folk. Han var ikke fremmed overfor det mest intime menneskelige problem hos den jævneste person. Han var i sandhed i og af sit eget folk, som de virkelig store så ofte er det.

Hans død berøver Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige en stor leder, og de, som kendte ham og var nært forbundet med ham, en klog og inspirerende rådgiver og ven.

Det er imidlertid ikke blot Kirkens medlemmer, som vil savne ham. Mange indflydelsesrige mænd og kvinder i det civile liv sørger ved hans bortgang. Han var et levende symbol på friheden og den værdige kamp for at sikre den. Hans offentlige liv, både nationalt og internationalt, hjalp med til at forædle den gode sag, som frie mennesker i den frie verden er villige til at dele med ham.

Måske alt for ofte er historien om præsident Clarks kamp fra en lille farm i Grantsville til hans endelige triumf som en af nationens ypperste statsmænd blevet omtalt på den konventionelle måde som en »sukces-historie«. Dette er langt fra den virkelige sandhed.

Hans liv var ikke så meget et menneskes triumf, som det var forsvaret for et ideal. Ved hjælp af hans eksempel er vi nødt til at tro, at dyd, ære, mod, standhaftighed, retskaffenhed og stor medlidenhed kan vinde på slagmarken over den menneskelige ånds fjender. Uden denne tro ville asken fra verdens sorger være alt for bittert at bære. Han gjorde sejrens håb virkeligt og personligt for os alle ......

Præsident J. Reuben Clark Jr.s bisættelse

Med præsident J. Reuben Clark, Jr.'s bortgang har Kirken og menneskeheden mistet en gigantisk skikkelse af åndeligt format. Hans navn og minde vil leve blandt Kirkens medlemmer i al evighed.

Præsident J. Reuben Clark, Jr. afgik ved døden den 6. oktober 1961 i sit hjem i Salt Lake City. Siden 1933 beklædte han embedet som rådgiver i Kirkens første præsidentskab, et tidsrum af over 28 år. Han har indtaget denne stilling længere end nogen anden i Kirkens historie.

Bisættelsen fandt sted tirsdag den 10. oktober fra det historiske Tabernakel i Salt Lake City. Tabernaklet var fyldt med tusinder af sidste dages hellige og venner af den afdøde, som var kommet for at vise ham den sidste ære.

Præsident David O. McKay ledede begravelsen og udtalte, at han var overbevist om, at præsident Clark ønskede at gå tilbage til sin Skaber, og at Kirken i ham havde mistet en stor mand og en sand Guds tjener.

Begravelseshøjtideligheden begyndte med Tabernakelkorets afsyngelse af den gamle og dog evigt unge »Kom, kom Guds folk«, en af præsident Clarks yndlingssange. Indledningsbønnen blev opsendt af ældste Mark. E. Petersen, medlem af De tolvs råd, hvorefter Tabernakelkoret sang »O, min Fader, du som troner« med solosang af søster Jessie Evans Smith. Med sin skønne røst betog søster Smith alle tilstedeværende.

Fire af Kirkens generalautoriteter talte over præsident Clark, nemlig præsident Henry D. Moyle, anden rådgiver i Det første præsidentskab, præ-

sident Joseph Fielding Smith, præsident af De tolvs råd, og ældsterne Harold B. Lee og Marion G. Romney, begge medlemmer af De tolvs råd. Alle talerne priste præsident Clarks virksomme liv i det godes tjeneste og hans store og urokkelige tro på Gud og hans Søn Jesus Kristus.

Præsident Hugh B. Brown, medlem af Det første præsidentskab, opsendte slutningsbønnen.

Præsident Clarks bortgang er et stort tab for Kirken, da han med sine rige evner og lysende intelligens var en tapper troens forsvarer. Han elskede livet og menneskene og fremfor alt sin Gud og Skaber, som han omtalte med den største ærbødighed. Hans tale ved den sidste generalkonference, som han overværede i april, vil længe blive mindet af de mange tusinde mennesker, der hørte den. Fremført med stor ydmyghed og inderlig overbevisning om Kristus som Verdens Frelser og Forløser rørte den alles hjerter.

Præsident Clarks vidnesbyrd om det gengivne evangelium var stærkt og urokkeligt, men til trods for sit høje og hellige kald bevarede han en uhøjtidelig kontakt med mennesker, som han omfattede med den største interesse. Han glemte aldrig, at han var et menneske, af hvilken grund han prøvede på at forstå andre og deres handlemåde.

Den afdøde var også i besiddelse af humorens store nådegave. Han tog ikke sig selv altfor højtideligt og havde derfor råd til ikke at tage andre for højtideligt, en menneskelig egenskab, som er beundringsværdig.

Præsident Clark er ikke mere, men hans liv og virke vil altid stå som et strålende vartegn for alle sidste dages hellige, og da hans kiste blev ført ud af Tabernaklet til tonerne af Wagners »Götterdämmerung«, fældedes mangen tåre. Et rigt og indholdsrigt liv havde nået sin afslutning her på jorden, men vil fortsætte i Guds evige boliger.

Orson B. West.

Det Første Præsidentskab reorganiseret

Efter præsident J. Reuben Clarks død er Det Første Præsidentskab blevet reorganiseret.

Præsident *Henry D. Moyle,* som tidligere var 2. rådgiver, er blevet beskikket som 1. rådgiver, og præsident *Hugh B. Brown,* som i juni blev kaldet som ny rådgiver, er blevet beskikket som 2. rådgiver.

Bemærk: Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i næste nummer af STJERNEN, skal indsendes **inden den 5. ds.,** og bedes sendt **direkte** til Stjernens kontor, **ikke** sammen med rapporter el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend **ikke** originalfilm, men kun **aftryk.**

„Jeg er livet, lyset, vejen og sandheden; og loven"

Tale af *præsident J. Reuben Clark Jr.* *ved Generalkonferencen i Salt Lake City, oktober 1960.*

Mine kære brødre og søstre!

Jeg er taknemlig over at være sammen med Dem og at kunne bære det samme vidnesbyrd som de, der har talt før mig, at dette er Guds værk, at vi er i Hans tjeneste, at vi arbejder under Hans plan, at vi instruerer verden i almindelighed og os selv i særdeleshed i evangeliets principper.

Han sagde til de tidligere folk på dette fastland: »Jeg er loven«, og det er Hans ord. Vi behøver ikke andet end at se på Hans ord for derfra at få den vejledning og de principper, der vil føre os til det evige liv. Gang på gang sagde Han, idet Han somme tider omfattede fire principper, somme tider tre af dem: »Jeg er livet, lyset, vejen og sandheden.« Og det er Hans budskab til os. Det er de principper, hvorefter vort liv skal ledes.

Jeg gentager i dag for Dem det vidnesbyrd, som jeg har givet Dem i over et kvart århundrede, jeg tror ved hver konference, et vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus er Hans Søn og er Kristus, et vidnesbyrd om, at Faderen og Sønnen viste sig for Profeten, og således beviste for stedse, for så vidt os angår, at Faderen og Sønnen var personligheder, og at Jesus talte sandt, da Han sagde: ».... Den, som har set mig, har set Faderen....« *(Johs. 14:9).*

Mine brødre og søstre, vejen er lagt for os. Vi har intet valg og har intet behov for andet end Hans ord og de åbenbaringer af Hans sind og vilje, som Han kundgør for sin Profet, som er kaldet, ordineret og indsat, opretholdt ved Deres stemme til at være denne Kirkes profet, seer og åbenbarer. Jeg gentager atter mit vidnesbyrd, at Frelseren og Faderen kom til Profeten Joseph Smith, at Profeten og hans medarbejdere gennem den hjælp, der gives til medarbejdere, oprettede denne Kirke, den eneste sande Kirke, som jeg allerede har sagt, der eksisterer på jordens overflade.

Hvor ville jeg ønske, at vi kunne bringe denne tanke, denne tro, dette vidnesbyrd i vore hjerter ud til andre. Så vidt jeg erindrer, er det første gang i vor nations historie, at strengt religiøse problemer er blevet blandet ind i kampagnen (præsidentvalget). Vær ikke foruroliget. Vi er ikke indblandet i kirkelige affærer. Vi har sandheden. Præstedømmet er vort. Det er os, som Gud har opstillet under et regeringssystem, som Han åbenbarede, hvor vi har een mand stående i spidsen, som jeg allerede har sagt, opretholdt ved Deres stemme, som Herrens profet, seer og åbenbarer for sit folk. Ingen andre har ret til at forkynde Herrens ord til dette folk.

Jeg hører somme tider om personer, små grupper, som påtager sig at vejlede os ad veje, som de anser for at være nyttige politisk. Det er på tide, at vi lægger mærke til og handler, når vor profet, seer og åbenbarer siger os, hvad vi skal gøre. Vi er ikke bundet af nogen som helst lille gruppe.

Hvor er det vidunderligt at tilhøre Herrens Kirke. Som jeg allerede har sagt, var det Herren, som sagde: »Jeg er livet, lyset, vejen og sandheden«, og som sagde til folket på dette fastland: »Jeg er loven«, hvad der naturligvis betyder, at Han ved sit forsoningsoffer opfyldte alt det, som Moseloven indeholdt, og Han alene er den, som vi skal se hen til.

Glem aldrig hans ord til Marta, da hun sagde: ».... Jeg ved, at han skal opstå i opstandelsen på den yderste dag.« Kristus sagde til hende: »Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.« (Jeg tror, Han hermed hentyder til vore ordinancer for de døde). »Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø.« *(Johs. 11:24-26).*

»Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.« *(Johs. 17:3).*

Og Herrens store hensigter, Faderens store hensigter, blev forkyndt for Moses: ».... det er min gerning og ære at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.« *(Moses 1:39).*

Hvorledes kan vi, som medlemmer af denne Kirke, glemme dette store princip? Hvorledes kan vi undlade at holde Hans befalinger og gå fremad, som Han har vejledet os, thi det vil bringe os den udødelighed og det evige liv, som Gud forjættede. Og jeg vil gerne sige - jeg skulle lige til at sige til brødrene i denne Kirke, men jeg er desværre bange for, at jeg må indbefatte søstrene: en skønne dag må De måske, som en begyndelse til Deres overtrædelse, afgøre, hvorvidt en cigaret er mere værd end det, som Herren har lovet; en skønne dag må De tage den samme bestemmelse med hensyn til et glas whisky; en skønne dag må De afgøre, om De foretrækker det, som Herren har forjættet, fremfor et utilladeligt forhold. De, som har været gennem den Almægtige Guds tempel, kender deres pagter, deres forpligtelser. Glem dem aldrig. Hold Herrens befalinger.

Meget tidlig i sin gerning sagde Frelseren i den store samtale mellem Ham og Nikodemus, at Faderen sendte Sønnen for at forløse verden, ikke for at fordømme den. Herren fordømmer aldrig den enkelte person, undtagen ved sjældne lejligheder. Han fordømmer synden. Jeg kan aldrig glemme, at den skarpeste fordømmelse, som jeg kender i vor litteratur, i skriften eller andre steder, er den udtalelse, som Frelseren kom med, og som er gengivet i de sidste kapitler i Matthæus, imod hykleri. Han giver os næsten den overbevisning, at der er intet, der er så slemt som det.

Og når man tænker på, hvad hykleri kan gøre - lede en til at føre et liv i falskhed, få en til at foregive at være noget, som man ikke er og derved bedrage ens medmennesker, somme tider til at bedrage ens hustru og ens børn! Men der er en, som man ikke kan bedrage, og det er Kristus, vor Herre. Han kender alt. Personlig har jeg følt, at der er ingen, som behøver at føre nogen bog

over mig, undtagen hvad jeg selv fører ind i mit sind, hvad der er en del af min ånd. Jeg spørger ofte mig selv, om der skal kræves mange vidner foruden mig selv til det, jeg gør forkert, og jeg har ofte tænkt, når jeg skulle lave en begravelsestale - jeg gad vide, hvor mange af os, der findes, som, hvis vi vidste, at Jesus ville være på begravelsesstedet og ville være glad for at se alle dem, der var der, Jesus vor Herre, som kender alt, hvad vi har gjort, alt hvad vi har tænkt, og kan læse vort sind, som vi ville læse en bog - jeg gad vide, hvor mange af os, der så ville have mod til at gå med til begravelsen. Og dog, hvis vi ikke var villige, ikke havde mod, er det, fordi vi ikke har levet og tænkt og troet det, som vi skulle. For mig er det en stor prøve på, hvor godt jeg er beredt til at møde min Skaber.

Herren hjælper os. Han vil give af sin egen Ånd så meget, som vi er beredt til at modtage. »Jeg er vejen, sandheden, livet og lyset. Jeg er loven«, sagde Frelseren.

Lad os altid prøve at lære, hvad Herren ønsker. Hvis vi lever den slags liv, vi skulle leve, som jeg håber, vi virkelig lever, vil vi finde, at der aldrig vil opstå noget spørgsmål i vort sind med hensyn til, hvorvidt eller ikke vi skulle udføre en god gerning, følge en god vej. Spørgsmålet opstår kun, hvis vi tænker på at gøre noget, som vi ikke burde gøre. Og med hensyn til dette vil jeg blot sige et ord: »Bøn er sjælens inderste ønske.« Og når vi beder, lige meget hvorledes vore ord lyder, vil der på bunden af vort sind være den virkelige bøn, det virkelige ønske, og det vil kontrollere os.

Herren er barmhjertig. Han overvåger alt. Det er Han nødt til. Tænk på Hans liv, hvad Han gjorde, hvad Han sagde. Det er Deres vejleder. Vi tænker somme tider, at Frelseren levede i et Palæstina, som var frit for besværligheder, at der ikke var mord, ikke røverier, ikke tyverier. Har De nogensinde spekuleret lidt på, hvorfor Peter den sidste nat i Getsemane tilfældigvis var bevæbnet med et sværd? Hans Mesters og hans eget budskab havde aldrig været at kæmpe på den måde. Frelseren sagde, at Han ville få familierne til at kæmpe indbyrdes, at deres virkelige fjender somme tider ville være fader og moder - men jeg har altid forstået, at dette skulle betyde kampen mellem rigtigt og forkert, kampen mellem det Han sagde, og det verden sagde.

Tænker De på Frelseren, som Han levede under en romersk civilisation med alle denne store civilisations overtrædelser, alle dens fristelser og al dens ondskab? Og dog var det således. Og dog vil De i Det nye Testamente ikke finde noget om noget ondt, som Frelseren nogen sinde gjorde af alle de mange onde ting, der eksisterede i det romerske rige. Jeg husker ikke nogen hentydning, bemærkning eller udtalelse i Det nye Testamente, der viser, at Frelseren yndede det romerske cirkus eller de store amfiteatre, som næsten oversvømmede Palæstina, hvor Han levede.

Hvis man tager efter Det nye Testamente alene, vil man kun få en lille idé om den slags liv, som romerne levede i Palæstina, den slags liv, som Kristus fordømte, og dog, som jeg allerede har sagt, synes det mig, at den ene synd, som Frelseren fordømte så meget som nogen anden, var hykleriet - at leve et dobbeltliv,

det liv som vi lader vore venner og somme tider vor hustru tro, og det liv, som vi virkelig lever.

Jeg gentager, hvad jeg allerede har sagt, vi tror måske, at ingen kender vort hykleri. Jeg tvivler virkelig på, at denne antagelse kan være sand. En eller anden ved det. Men Herren ved det også, og vi fører bog over det i vort sind - den del af os, som jeg tror er en del af vor evige sjæl. Vi ved det, og vi vil aldrig glemme det.

Må Herren give os styrke og magt til at overvinde det onde. Må Han give os mænd magt til at ære vort præstedømme. Må Han give os den kundskab, at vi gennem vort præstedømme og ved at udøve vor tro holder i vor hånd den mægtigste kraft, som vi har nogen kundskab om. Den overgår de naturkræfter, som Herren viste ved mere end een lejlighed. Det er den kraft, hvorved verdener blev skabt. Den står under vor kommando, hvis vi lever således, at vi er berettiget til det. Men det er min tro og min overbevisning, at Herren aldrig giver nogen, der vil bekæmpe Hans hensigter, den tro, som er Hans gave.

Og som jeg har sagt ved mange lejligheder, er jeg sikker på, så lad os, når vi beder, bede, som Han gjorde i Getsemane. Og er De nogensinde blevet slået af den tanke, at her var Sønnen, som bad til sin Fader om at tage kalken fra ham, ».... dog ske ikke min vilje, men din!« *(Luk. 22:42)*. Nogle få dage før havde Han sagt i templet: »...... Fader, frels mig fra denne time! Dog, derfor er jeg kommen til denne time.« *(Johs. 12:37)*.

Jeg er blevet slået af den kendsgerning, at Guddommen selv, halvt dødelig den gang, fandt sig selv i bøn om, at hans skæbne måske kunne forandres, men Han sluttede sin bøn: »dog ske ikke min vilje, men din.«

I den ånd skulle vi altid nærme os vor himmelske Fader i bøn. Og når vi går til vor himmelske Fader om råd, så lad os ikke gå til Ham med krav om, at Han skal opfylde alle vore ønsker, men bed ydmygt og i fuld tro, at Han vil give os af vore ønsker det, som er i overensstemmelse med Hans vilje, lige meget hvad vore ønsker er, eller hvem de drejer sig om.

Jeg beder, at Herrens velsignelser vil være med Dem og med os alle. Jeg beder, at Herrens velsignelser vil være med præsident McKay, Kirkens profet, seer og åbenbarer. Jeg beder, at vi vil give ham vor fulde støtte, således som vi har indgået pagt om, da vi opretholdt ham med vor oprakte hånd. Det er en vidunderlig pagt, vi indgår, og som vi gør det her, forpligter vi Kirken, for dette er en grundlovgivende forsamling, der taler for Kirken. Gud give, at Hans velsignelser altid må være med os, hjælpe os, opbygge os, holde os på den lige og snævre sti, lige til vort liv har ende, og må Han gøre os i stand til at indvirke således på vor familie, at det vil gøre dem i stand til at følge Hans stier, så de aldrig glemmer, men altid retter sig efter det store princip, Han forkyndte: »Jeg er vejen, sandheden og livet«, og »Jeg er loven«, således at vi selv og vor familie kan blive frelst og ophøjet og blive forenet på den anden side, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

J Reuben Clark Jr

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Hvad er et vidnesbyrd?

Spørgsmål:

Vil De fortælle mig, hvad et vidnesbyrd er, og hvad man må gøre for at opnå det?

Svar:

Ifølge leksikon'et er et vidnesbyrd »en udtalelse eller bekræftelse af en kendsgerning som f. eks. for retten: bevis, vidneforklaring.«

Vidner afgiver vidnesbyrd for retten, og efter vidnets troværdighed afsiges dommen. Et vidnesbyrd kan komme gennem hørelsen, synet eller følelsen. Med hensyn til evangeliet er et vidnesbyrd en åbenbaring til den enkelte, som oprigtigt søger et gennem bøn, studium og tro. Det er den Helligånds påvirkning eller røst til sjælen på en overbevisende, positiv måde. Det er noget, som er langt mere gennemtrængende end indtryk fra nogen anden kilde, men det kan ikke beskrives fuldtud.

Da Moroni sluttede sin optegnelse eller historie om den nephitiske nation, således som den indeholdes i Mormons Bog, instruerer han hver enkelt, som er heldig nok til at læse Mormons Bog, med følgende positive ord:

»Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.

Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting.« *(Moroni 10:4-5).*

Man bør imidlertid huske på, at den, der søger efter denne kundskab, ikke vil få det privilegium at få gentagne tilkendegivelser. Han er ikke berettiget til fortsat vejledning fra den Helligånd. Herren vil åbenbare sandheden een gang, og når dette vidnesbyrd er blevet givet, bør vedkommende anerkende sandheden og modtage evangeliet ved dåb og håndspålæggelse for den Helligånds gave. Herren sagde, at verden kunne ikke modtage denne Ånd, skønt en første tilkendegivelse gives til hver oprigtig søger efter sandheden. *(Johs. 14:17).* Cornelius modtog en tilkendegivelse i streng overensstemmelse med den instruktion, Moroni giver, og havde han vendt sig bort, ville der ikke have været mere lys eller vejledning for ham. Herrens Ånd vil ikke argumentere med menneskene, heller ikke blive hos dem, med mindre de viser lydighed mod Herrens befalinger.

Det er en pligt for hvert af Kirkens medlemmer at leve ydmygt, oprigtigt og i streng lydighed mod de befalinger, som er givet. Hvis dette gøres, vil et menneske kende sand-

heden. Øjensynligt er der mange af Kirkens medlemmer, som ikke har modtaget et vidnesbyrd, simpelthen fordi de ikke lever deres liv i overensstemmelse med evangeliets krav. Herrens Ånd kan ikke bo i urene tabernakler, og på grund af dette modtager man ikke den kundskab, der er forjættet. Og så er der atter medlemmer af Kirken, som ikke tager sig tid til at få oplysningen gennem studium og tro, og alle den slags medlemmer er uden den inspiration, som de trofaste har fået løfte om. Når dette er tilfældet, bliver de, som er skyldige, let bedraget og står i fare for at vende sig bort til menneskenes falske lærdomme og teorier. Herren har givet os den nøgle, hvorved sandheden kan kendes og fejltagelser opdages. Han sagde:

»Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig.

Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget.« *(Johs. 7: 16-17).*

Og atter sagde han:

»Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer.« *(Johs. 8:31-32).*

Så magtfulde kan den Helligånds tilkendegivelser være, og dens påvirkning så uudsletteligt præget i den retfærdige sjæl, at Herren har udtalt de strengeste straffe over dem, der engang har modtaget lyset, som kommer gennem den Helligånd, og derefter har vendt sig bort og har fornægtet sandheden.

»Derfor siger jeg jer: Al synd og bespottelse skal tilgives menneskene, men bespottelse imod Ånden skal ikke tilgives.

Den, der taler et ord imod Menneskesønnen, ham vil det blive tilgivet; men den, der taler imod Helligånden, ham vil det ikke blive tilgivet, hverken i denne verden eller i den kommende.« *(Matt. 12:31-32).*

Både Peter og Paulus har båret vidnesbyrd om sandheden af denne erklæring. Peter sagde med mellemrum til medlemmerne af Kirken:

»Thi når de ved erkendelse af Herren og Frelseren Jesus Kristus har undflyet verdens besmittelse, men igen lader sig indvikle deri og bukker under, så er det sidste blevet værre end det første.

Thi det havde været bedre for dem ikke at have lært retfærdighedens vej at kende fremfor efter at have erkendt den da at vende sig bort fra det hellige bud, som blev dem overgivet.« *(2. Peter 2:20-21).*

Paulus's erklæring er endnu mere eftertrykkelig:

»Thi når mennesker een gang er blevet oplyst og har smagt den himmelske gave og har fået del i Helligånden

og har smagt Guds gode ord og den kommende verdens kræfter - og så falder fra, da er det umuligt atter at bringe dem til omvendelse på ny;

thi de korsfæster for deres del Guds Søn igen og gør ham til spot.« *(Hebr. 6:4-6).*

Jeg gentager derfor: et vidnesbyrd om evangeliet er en overbevisende kundskab, givet ved åbenbaring til den person, som ydmygt søger sandheden. Dets overbevisende kraft er så stor, at der ingen tvivl efterlades i sindet, når Ånden har talt. Det er den eneste måde, hvorpå en person virkelig kan vide, at Jesus er Kristus, og at evangeliet er sandt. Der er millioner af folk på jorden, som tror, at Jesus levede og døde, og at hans

værk var til sjælenes frelse, men med mindre de har efterlevet hans befalinger og har modtaget hans sandhed, som den er blevet gengivet, kender de ikke og kan ikke kende den fulde betydning af hans mission og dens fordele for menneskeheden. Kun gennem ydmyg omvendelse og ved at underkaste sig frelsens plan kan man lære den at kende. Vejen er åben for alle, hvis de vil modtage sandheden og modtage hans ordinancer og være trofaste i dem.

Joseph Fielding Smith.

Kirkens BYGGEPROGRAM

En bøn om hjælp.

En ny dag er ved at gry for medlemmerne af Kirken i det europæiske område. En prøvelsens dag, en hjemsøgelsens dag, en styrkens dag. Det byggeprogram, som for nylig er blevet etableret i denne del af Kirken, vil have denne virkning på de hellige.

Det grundlæggende arbejde er nu ved at blive lagt til mange nye kirkebygninger, der skal bygges over hele det skandinaviske område, som Deres mission er en del af. I nogle missioner har vi gjort den erfaring, at det er vanskeligt at købe byggegrunde til disse nye kirkebygninger og at få tilladelse til at bygge. For øjeblikket har vi ansøgninger hos regeringerne i to lande i vort område om at få tilladelse til at bygge. Og det ser ud til, at med mindre vi kan finde en måde til at øve vor indflydelse på disse regeringsorganer til gunst for os, vil det vare nogen tid, før vi vil være i stand til at bygge, som vi ønsker det, i det mindste i disse to lande. Og næsten alle lande i vort område er under streng kontrol.

I lyset af dette vil jeg gerne rette en appel om hjælp til alle Kirkens medlemmer i hele vort område. Der er een måde, hvor De *alle* kan hjælpe med til at løse dette meget vanskelige problem. Hvis De ønsker disse nye bygninger lige så stærkt, som De trænger til dem, og hvis De vil påkalde Herren med faste og bøn og bede Ham om at gå i forbøn for os, føler jeg med sikkerhed, at vi vil få den hjælp, som Han alene kan give. Vi vil blive i stand til at overvinde den ondes indflydelse og forpurre hans onde hensigter.

Men med mindre De ønsker at hjælpe med til at opbygge vor Faders rige og er villige til at lægge skulder til hjulet og yde Deres fulde del, vil Deres og mine bønner ikke være virkningsfulde til at opnå Herrens hjælp.

Så derfor giver vi Dem denne opgave og denne anledning. Vil De hjælpe os?

E. Albert Rosenvall,
Bygningsleder for det skandinaviske område.

I anledning af broder Rosenvalls appel har præsident Thorup bestemt, at *onsdag den 8. november* skal være *fastedag* for medlemmer og missionærer i den danske mission. Medlemmerne samles onsdag aften i grenene til bøn, inden de bryder fasten.

DET *melkisedekske* PRÆSTEDØMME

»Lad hver mand lære sin pligt«.

Før de oprindelige Tolv i denne uddeling drog ud på deres første missioner, bad de Profeten Joseph Smith om at »adspørge Gud .... og få en åbenbaring« til at vejlede, oplyse og styre dem i deres store gerning.

I deres skriftlige bøn fortalte de Tolv Profeten: »Vi har i forening bedt til Gud, vor himmelske Fader, om at Han gennem sin Seer ville give os en åbenbaring med sit sind og sin vilje angående vor pligt i den kommende tid, *nemlig en stor åbenbaring, som vil gøre vore hjerter større, trøste os i modgang og gøre vort håb lysere midt iblandt mørkets magter«.* (History of the Church, Vol. 2, pp. 209-210. Kursiv tilføjet).

Det var derfor, at Profeten den 28. marts 1835 adspurgte Herren, som i sin uendelige visdom gav en »stor åbenbaring« om præstedømmet - en, som lærer alle Herrens tjenere, hvad deres pligter er, en, som gør deres hjerter større, trøster dem i modgang og gør deres håb lysere.

Denne »store åbenbaring« gør præstedømmets lære kendt og fortæller, hvorledes det har virket og stadig virker blandt menneskene; den fremstiller pligterne, der påhviler dem, der er ordineret og indsat i de forskellige embeder og kaldelser i præstedømmet. Og så slutter den med dette guddommelige påbud:

»Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.

Den, der er lad, skal ikke agtes værdig til at stå i sit kald og den, der ikke lærer, hvad der er hans pligt og ikke viser sig Gud velbehagelig, skal ikke agtes værdig til at beholde sin plads«. (L. & P. 107:99-100. Kursiv tilføjet).

I de sidste måneder har disse artikler givet råd og vejledning, hovedsagelig taget fra denne »store åbenbaring« om præstedømmet. Disse artikler bør, som det også er tilfældet med denne, danne basis for diskussion i de månedlige kvorummøder. Blandt andet har vi allerede set, at:

1. Præstedømmet er Guds magt og myndighed, der er tildelt mennesket på jorden for at handle i alle ting til menneskets frelse. Denne guddommelige myndighed er blevet givet til udvalgte præster i forskellige tidsaldre, så de kunne lede og vejlede Guds børn tilbage til Hans evige nærværelse.

2. Præstedømmet gives til mænd; de bliver ordineret til kald i det og får de magter, forrettigheder, nåder og pligter, der hører til deres respektive kald. I det melkisedekske præstedømme er disse kald: ældste, halvfjers, højpræst, patriark og apostel.

3. Brødre, der holder præstedømmet, er organiseret i kvorums. Udvalgte kvorummedlemmer bliver valgt, indsat og får overdraget nøgler til præsidentskabet, hvorved de får

magt til at styre og vejlede i kvorumsager. Disse kvorumfunktionærer har det udtrykkelige ansvar at lede deres kvorummedlemmer til evigt liv i Guds rige.

4. Disse forskellige præstedømsembeder og kald er blevet indstiftet, således at arbejdet i gerningen kan blive delt mellem kvalificerede bærere af præstedømmet. Missionærarbejde, genealogisk undersøgelsesarbejde og tempelordinancer og alle de forskellige programmer i Kirken må gå fremad på en og samme tid. Een person må få overdraget een ting og en anden noget andet.

5. Alle embeder og kald i Kirken er vedhæng til præstedømmet, det vil sige, at de er mindre end, tilføjelser til og vokser ud af præstedømmet. Således er præstedømmet større end nogen af sine embeder, ingen embeder føjer nogen magt, værdighed eller myndighed til præstedømmet, tværtimod får alle embeder deres rettigheder, dyder, magter og forrettigheder fra præstedømmet.

6. De, som modtager kaldelser i det melkisedekske præstedømme, kommer ind under den ed og pagt, som vedrører den hellige orden. De går ind på at ære det specielle kald, der er givet dem, idet Herren lover, at hvis de gør det, vil de få evigt liv.

7. Vejen til at hædre et kald er at opbygge det i værdighed og betydning, at gøre det hæderligt og anbefalelsesværdigt i menneskers øjne, at forstørre og styrke det. Med andre ord, brødre ærer deres kaldelser i præstedømmet ved at lære de pligter, der hører til deres kaldelser, og derefter med flid udføre disse pligter.

Hvilke pligter har så ældster, halvfjers, højpræster og andre for at rulle Herrens værk fremad?

I vor Herres sidste-dages rige inddeles arbejdet i gerningen i tre områder:

1. Missionærarbejde - at forkynde sandheden om menneskets frelse til hele verden.

2. At gøre de hellige fuldkomne - at berede dem, der slutter sig til Kirken, til at arve den celestiale verden.

3. Frelse for de døde - at tilbyde, ved hjælp af genealogisk undersøgelsesarbejde og udførelse af stedfortrædende ordinancer i templet, et frelsens håb til dem, der dør uden kundskab om evangeliet.

Da præstedømmet er større end noget andet af dets kaldelser, og da alle, der har et embede indenfor præstedømmet, nødvendigvis holder præstedømmet selv, følger deraf, at alle bærere af det melkisedekske præstedømme kan og bør arbejde indenfor alle disse tre grene af tjenesten. Der hviler en almindelig forpligtelse på enhver bærer af Herrens myndighed til at prædike evangeliet til verden, at stræbe efter at fuldkommengøre sig selv og andre, som er i riget, og at søge efter sine afdøde.

Men alle disse kaldelser er specielle af natur. Det er nærliggende, at det er det klogeste at lade dem, der har særlige evner og dygtighed, hvad missionærarbejde angår, tjene på dette område, de som har genealogiske talenter arbejde på dette område og så videre.

Da dette er tilfældet, har Herren i sin grundlæggende kirkeorganisa-

tion sørget for, at visse af hans præster skal arbejde på eet område og andre på et andet.

Ældster skal prædike evangeliet hjemme og ude og arbejde i organisationerne for at fuldkommengøre de hellige. Halvfjers kan gøre de samme ting, men deres særlige pligt er at arbejde på det område, hvor deres vigtigste ansvar ligger: at bringe frelsens budskab ud til vor Faders andre børn, som endnu ikke har modtaget det. Højpræster tjener som præsiderende kapaciteter eller de forbereder sig til en sådan tjeneste. På basis af deres vigtigste ansvar er deres pligt at fuldkommengøre de hellige og præsidere i Kirkens organisationer, skønt de naturligvis også kan tjene i enhver stilling, som en halvfjers eller ældste kan.

Skønt enhver bærer af det melkisedekske præstedømme i Kirken kan og bør udføre enhver præstedømsgerning, som han bliver kaldet til, er det nærliggende - ja indlysende - at brødrene bør kaldes til at tjene indenfor de områder, hvor deres vigtigste ansvar ligger. En halvfjers bør kaldes til at udføre en halvfjers's arbejde, en ældste en ældstes arbejde og så fremdeles.

Når brødre kaldes og beskikkes til at arbejde indenfor de områder, hvor deres vigtigste ansvar ligger, bliver de således i stand til at ære deres kald.

Brødrene bør lære at tjene i det kald, hvortil de er blevet beskikket, thi som Herren siger:

».... lad hver mand lære *sin* pligt og med al flid passe *det embede*, hvortil *han* er blevet kaldet.« (L. & P. 107:99. Kursiv tilføjet).

Præstedømsmedlemmer bør studere, hvad skriften har at sige om deres respektive kaldelser, og de bør gøre sig bekendt med den fremgangsmåde, der er opstillet for disse kaldelser, således som det er forklaret i kirkens officielle håndbøger.

Alle bør udføre deres arbejde med flid og dygtighed, og det kræver stadigt studium og forberedelse. Som Herren sagde, vi må *lære*, og vi må *handle*. Men læretiden kommer før handlingen, hvis arbejdet skal udføres godt.

«Og de skulle være ét i min Haand»
Ezek. 37: 19.

Ny apostel

Ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 30. september blev ældste *Gordon B. Hinckley* opretholdt som medlem af De Tolv Apostles Råd for at udfylde den plads, der blev ledig, da præsident Hugh B. Brown blev beskikket som rådgiver i Det Første Præsidentskab.

Ældste Hinckley, som den 6. april 1958 blev assistent til De Tolvs Råd, har i mange år taget fremragende del i Kirkens arbejde, og ganske særligt i Kirkens vidtstrakte missionærprogram. Siden 1951 har han været eksekutivsekretær for missionærkomiteen. Før den tid var han i adskillige år sekretær for Kirkens komité for radio, publikation og missionslitteratur, og desuden har han været overhoved for arbejdet med oversættelsen af Kirkens bøger og anden litteratur til fremmede sprog og har været direkte ansvarlig for radio-arrangementerne ved Kirkens generalkonferencer. Hans store erfaring i radio-arbejdet gjorde ham selvskreven til at hjælpe Det Første Præsidentskab med udarbejdelsen af programmet for begavelsesarbejdet i templerne i Los Angeles, Schweiz, London og New Zealand.

Siden ældste Hinckley blev kaldet som assistent til De Tolv har han regelmæssigt besøgt Kirkens stave og har i den sidste tid været overhoved for missionerne i det Fjerne Østen og på Hawaii. I det forløbne år har han to gange besøgt missionerne i Japan, Hongkong og andre dele af det Fjerne Østen og har fornylig ledet åbningen af missionærarbejdet på Philippinerne.

Ældste Hinckley er født i Salt Lake City, Utah, den 23. juni 1910. Fra 1933 til 1935 var han missionær i Storbritannien. I oktober 1937 blev han medlem af Deseret Søndagsskolens Generalbestyrelse, hvilken stilling han havde, indtil han i juli 1946 blev kaldet som rådgiver i East Mill Creek Stavs præsidentskab. I november 1956 blev han præsident for denne stav.

Den 29. april 1937 blev han i Salt Lake Templet viet til Marjorie Pay, med hvem han har fem børn, tre piger og to drenge.

Andre nye General–autoriteter.

Foruden ældste Gordon B. Hinckley blev følgende fem nye General-autoriteter opretholdt ved Generalkonferencen:

Thorpe B. Isaacson, rådgiver i det Præsiderende Biskopråd siden 1947, og *Boyd K. Parker*, chef for Kirkens seminarier og institutter, blev kaldet som assistenter til De Tolvs Råd.

John H. Vandenberg, viceformand for Kirkens Byggekomité og rådgiver i Ensign Stavs Præsidentskab, blev kaldet som den nye Præsiderende Biskop.

Første rådgiver til biskop Vandenberg blev *Robert L. Simpson* fra Los Angeles, nylig afløst som præsident for den New Zealandske Mission.

Anden rådgiver til biskop Vandenberg blev *Victor L. Brown,* bestyrelsesmedlem i United Air Lines i Chicago og tidligere rådgiver i Denver Stavs Præsidentskab.

Andre afløsninger og indsættelser.

Ved Generalkonferencen blev det hidtidige Præsiderende Biskopråd, præsident Joseph L. Wirthlin og hans rådgivere Thorpe B. Isaacson og Carl W. Buehner, afløst. Biskop Wirthlin blev opretholdt som sekretær i Deseret Title Holding Corporation, en ny financiel organisation indenfor Kirken.

Generalbestyrelsen for Unge Kvinders Forening, præsidentinden Bertha S. Reeder og hendes rådgivere, Emily H. Bennett og LaRue C. Longden, som alle har tjent i disse stillinger siden 1948, blev afløst, og som ny Generalbestyrelse blev følgende indsat:

Florence Smith Jacobsen, præsidentinde, *Margaret R. Jackson,* 1. rådgiver, og *Dorothy P. Holt,* 2. rådgiver.

Nyt fra Amerika

Broder *Julius Andersen,* tidligere København, nu bosat i Salt Lake City, Utah, er blevet udnævnt til dansk vicekonsul i Utah. Han efterfølger broder Holger M. Larsen, som i mange år har beklædt denne ærefulde post. Broder Andersen er født i Hjørring, men boede i mange år i København sammen med sin hustru, Margrethe Andersen, og deres to børn, Børge og Ane. De emigrerede til Utah i 1948 efter i mange år at have været aktive i Kirken i Danmark. Da de rejste fra Danmark, var broder Andersen rådgiver til grenspræsident Richard Gregersen i København.

Vi ønsker broder Andersen hjertelig til lykke med det ærefulde hverv.

Gamle minder

Vi bringer hermed et billede, som søskende, der har været medlemmer af Kirken i over 30 år, sikkert vil nikke genkendende til.

Billedet er taget i august 1931 ved distriktspræsidenternes konference i den danske mission og viser følgende:

Siddende (fra venstre til højre): J. Charles Christensen, præsident over Aalborg distrikt, missionspræsident Holger M. Larsen og søster Rachel S. Larsen.

Stående (fra venstre til højre): Levi B. Thorup, præsident over Esbjerg distrikt, Mark B. Garff, præsident over Aarhus distrikt, E. Rushton Christensen, præsident over Odense distrikt, og Charles A. Larsen, præsident over København distrikt.

Levi B. Thorup er vor nuværende missionspræsident, Mark B. Garff var missionspræsident i årene 1937—40, og præsident Holger M. Larsen er for tiden på besøg her i Danmark.

(Billedet indsendt af broder *Alex Nielsen*, Randers).

KIRKENS LITTERATUR

Søger Lærdom ved Læsning og ved Tro

Den bedste gave

er en af Kirkens bøger eller et abonnement på STJERNEN

PRISLISTE:

MORMONS BOG	kr.	5,00
MORMONS BOG, bibelpapir, guldsnit	»	17.00
LÆRE OG PAGTER	»	6,50
DEN KOSTELIGE PERLE	»	3,00
BIBEL — sort skind	»	11,00
BIBEL-CITATER	»	2,50
EN ADVARSELS RØST	»	3,50
TROSARTIKLERNE, stift bind	»	7,00
TROSARTIKLERNE, blødt bind	»	9,00
PROFETEN JOSEPH SMITHS LÆRDOMME, stift bind	»	7,00
PROFETEN JOSEPH SMITHS LÆRDOMME, blødt bind	»	7,50
HVEM ER MORMONERNE? (ny udgave)	»	3,00
NY SANGBOG	»	10,00
SØNDAGSSKOLE-SANGBOG	»	1,00
SLÆGTSBOG, heftet	»	7,00
SLÆGTSBOG, indbundet	»	14,50
STJERNEN, årsabonnement (i udlandet $ 2,50) (Gavekort kan fås uden ekstra betaling)	»	10,00
Indbundne årgange af STJERNEN 1958 og 1959 (diverse farver)	»	16,50
ANETAVLER, halvcirkelformede, til 10 generationer	»	6,50
do. til arbejdsbrug	»	5,50
Mapper til genealogiske skemaer ... kr. 10,00 21,00		35,00

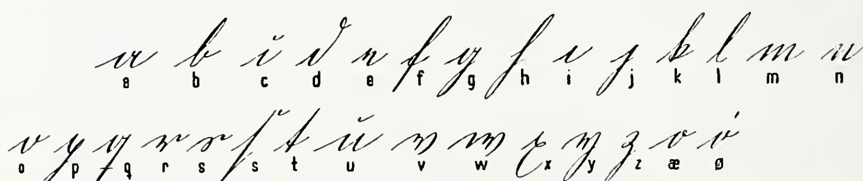
Ovenstående bøger og andet materiale kan bestilles på missionskontoret ved indsendelse af beløbet på postgirokonto 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Husk altid på talonen at anføre, hvad De ønsker, også selv om De har sendt brev med bestilling i forvejen.

DET GOTISKE ALFABET

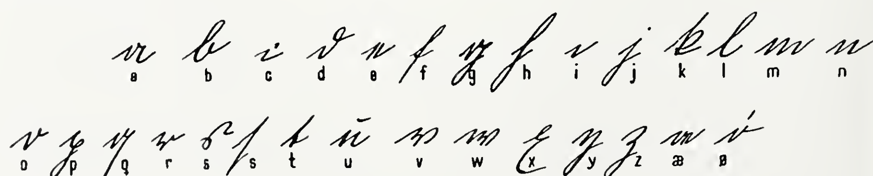
Kalligraferet

Haandskrevet

Dagens tanke

En af de almindeligste karikaturer af et liv for andre er påtrængenhed. Man er så forhippet på at hjælpe mennesker, at man tager sig uvedkommende ting for. Man påtager sig ansvar, hvor det slet ikke er tiltrængt. Man trænger sig ind på mennesker, som man ville have hjulpet bedre ved, at man passede sig selv. I anmassende iver efter at gøre noget for en eller anden bliver man en plage for andre ved sin blotte nærværelse. Af lutter iver efter at være noget for andre bliver de påtrængende og besværlige. De mangler tilbageholdenhed, beskedenhed og takt. Deres iver efter at hjælpe er al ære værd, men virkningen ødelægges af den stortalende, klodsede, påtrængende måde, hvorpå de optræder. De mener det godt nok, men går ganske ukritisk til værks, og når alt kommer til alt, kan selv nok så megen nidkærhed ikke opveje manglen på beskedenhed og takt, når man vil prøve på at være noget for andre.

De mennesker, der er til størst hjælp for andre, findes ofte ikke blandt dem, der gør sig de største anstrengelser, men man finder dem blandt de mennesker, der i sig selv ejer en sådan åndelig rigdom, at de er som æbletræer, fulde af moden frugt, hvis grene ingen kan støde imod, uden at der falder noget godt ned til dem. Mangt et menneske, der på sin forjagede, hæsblæsende, stødende og anmassende måde søger at være noget for andre, ville gøre vel i at standse et øjeblik og lægge mærke til en anden slags mennesker — dem, i hvis eftermæle det hedder:

En uforklarlig højhed hende præged',
skønt hun det vidste ej.

O, gode Gud, vor himmelske Fader, lad mig altid være venlig og let at omgås. Lad mig aldrig henfalde til gnavenhed og trættekærhed, men lad mig søge at holde fred med alle, være rede til at tilgive alle, komme dem i møde med venlighed, være villig til at indrømme egne fejl, hurtig til at rette dem og længselsfuld efter at blive forsonet. Lad ingen sygdom eller modgang, ingen travlhed eller træthed gøre mig vredagtig eller uvenlig, utilfreds, utaknemlig eller mismodig. Lad mig blive mild, ydmyg, barmhjertig og sagtmodig, hjælpsom og gavmild, villig til at finde mig i forholdenes omskiftelse, ikke opfyldt af vrede imod andet end mine egne synder, og bedrøvet over andres synder. Lad mig således, idet mine følelser adlyder min fornuft, og min fornuft er præget af gudsfrygt, og min gudsfrygt er ren og ubesmittet, med ydmyghed til rettesnor og kærlighed til smykke altid blive i din kærlighed og for bestandig være dit barn og tjener, det skal være min bøn i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen. *O. K.*

»BRING EN VEN«-aften
i Odense

Under dette motto afholdt G.U.F. i Odense torsdag den 28. september en festaften, udelukkende arrangeret af missionærerne til fordel for alle deres undersøgere i grenen, og de blev heller ikke skuffet i de store anstrengelser og arbejder, der var gået forud for denne aften. Vi havde den glæde at se over 120 tilstede, hvoraf ca. 30 venner af Kirken.

Festen begyndte kl. 19,30 med, at den nye G.U.F.-præsident, broder Arne Gøttsch bød velkommen, og efter sang og bøn gik man over til det righoldige program, som bestod af forskellige sangduetter, kvartetter og musiknumre, arrangeret af missionærerne. Som et særligt nummer kan fremhæves, da søster Vibeke Møller læste en meget smuk beretning om en lille pionerdrengs rejse over sletterne med sine forældre, hvorledes han måtte gennemgå den forfærdelige lidelse at se dem begge dø. Som en baggrundseffekt for oplæsningen sang og nynnede missionærkoret »Kom, kom, Guds folk«. Det var meget smukt udført på scenen, og der var ikke mange tørre øjne i salen.

Efter oplæsningen gik man ind i kirkesalen, hvor søster Gøttsch spillede en klaversolo, »Fantasi over Kirkens sange«, hvorefter broder Christian Klokker Hansen holdt en tale specielt for undersøgerne.

Efter talen gik man igen ind i G.U.F.-salen, der i mellemtiden var blevet ryddet for stole, så at man kunne gå over til dansen og forfriskningerne. G.U.F.-band'et sørgede for dansemusikken, afvekslende med Jan fra Nyborg. Man morede sig dejligt med en svingom et par timer, indtil man sluttede med sang og bøn kl. 23.

H. H.

GUF

Kære venner i G.U.F.!

Jesu Kristi Kirke er en vidunderlig Kirke, og den er midlet til at bringe frelse til menneskene. Derfor er det så nødvendigt, at vi, når vi har et arbejde i Kirken, forstår, hvor stort vort ansvar er. Vi må altid huske på, at uanset hvilken stilling vi er sat i, er det mennesker, vi arbejder med.

Der findes ikke en eneste stilling i Kirken, vi kan udføre fuldkomment, men vi kan alle udføre arbejdet mere fuldkomment, end vi gør, for vi tror på evig fremgang, og vi behøver altid mere tro, visdom og kundskab.

Det vidunderlige ved vor Kirke er bl. a., at den giver alle mulighed for udvikling. Selv de helt unge kan holde forskellige stillinger, og personligt tror jeg, det ville være godt også at huske de helt unge, når der skal indsættes nye funktionærer i G.U.F. Jeg var selv ikke så gammel, da jeg blev indsat som organist i G.U.F. Min musik lød forfærdeligt og var slet ikke til at synge efter, men jeg mødte kun opmuntrende ord, og det gav mig lyst til at fortsætte og være aktiv.

Når vi engang har taget imod en stilling i Kirken, så er tiden inde til at gå i gang med arbejdet. Alt for mange af os udskyder en opgave, indtil vi formår at løse den til fuldkommenhed, og så bliver resultatet tit, at vi slet intet udretter.

Der findes i en af vore sange et dejligt vers, der lyder således:

»Men I, som nu hånden på ploven har lagt,
o, vender ej eder tilbage forsagt.
Vil kronen I vinde,
hav stadigt i minde
at våge og bede ved dag og ved nat,
tålmodigt at vandre blandt torne og krat.«

Må vi altid huske, at uden Gud kan vi intet udrette, men med Guds hjælp er intet umuligt for os.

De bedste hilsener *Sonja Schmidt,*
G.U.F.s Hovedbestyrelse, Område I.

Høstfest i Horsens

Lørdag den 9. september afholdt G.U.F. i Horsens høstfest.

Vi havde den glæde at se mange søskende og venner både fra Vejle, Silkeborg og Herning, og vi vil gerne her igennem takke jer for den dejlige aften.

Festen begyndte med sangen »Der er solskin i min sjæl i dag« og bøn ved broder Hans Sørensen, Vejle. Derefter sang Horsens G.U.F.s pigekor »Benyt de lyse dage«, og så blev tiden overgivet til grenene, som mødte med et festligt underholdningsprogram, bestående af sketches, musik, sang og dans.

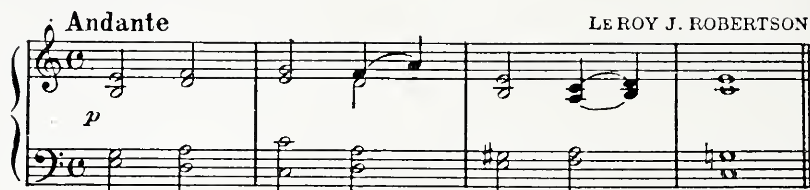
Der blev serveret forfriskninger fra køkkenet, og imedens gik dansen lystigt i salen.

Vi sluttede med sangen »Altid frejdig« og bøn ved grenspræsident Kristian Pedersen.

Tilstede 84.

G.U.F. i Horsens.

SØNDAGSSKOLEN

Nadververs for november:

For Senior Søndagsskolen:
»Thi se, det er min gerning og ære at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.« (Moses 1:39).

For Junior Søndagsskolen:
»Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger.« (Johs. 14:15).

Søndagsskolesang for november 1961:

»Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag?« (Nr. 119 i den nye sangbog).

Kære søskende og medarbejdere!

Kom til vor søndagsskole,
kom, kom, kom!
Ingen nu tøve må,
nu er det tid at gå
og undervisning få,
kom, kom, kom!
Lytte til lærers ord,
sandhed til rettesnor -
synge i børnekor,
kom, kom, kom!

Sådan lyder en af vore glade søndagsskolesange. Er DU glad for at komme til søndagsskolen? Ellers kender jeg en måde, hvorved du kan blive endnu mere glad, og det er ved at møde frisk og veloplagt og med lyst til at lære noget mere om evangeliet og tage del i lektien, og du vil opdage, at du elsker søndagsskolen, og at du slet ikke kan undvære den.

Må vi alle være villige til at lære fra os, så vi på denne måde kan give vort bidrag til at fremme Herrens sag.

SIG kun godt, SE kun det gode
HØR kun godt, GØR kun det gode.

Anton Falden
Søndagsskolens Hovedbestyrelse
Område I.

Kære medarbejdere i Søndagsskolen!

Vi får mange henvendelser i Hovedbestyrelsen angående lektiemateriale, håndbogen og Funktionærbladet.

For at alle kan vide besked, vil jeg derfor nu gøre rede for disse ting:

Lektiehefter: Ja, der kommer ikke nye hefter før til januar, det eneste, vi kan byde på nu, er heftet for børn fra 5—8 år.

Men så skulle vi også allerede fra begyndelsen af det nye år kunne udsende alt materiale med det samme. Der har ikke været gode kår at arbejde under i år, det ved vi godt, men det skyldes mange ting, som jeg ikke her skal komme ind på, men vær sikker på een ting, alt, hvad der kan gøres, bliver gjort.

Håndbogen: Den gamle, vi har, er forældet, der er alt for mange ting i den, der er lavet om, og når vi alligevel skal lave nye stencils til vor nye trykkemaskine, kan vi jo lige så godt vente, til vi får nye direktiver fra præsident Dyer. Jeg kan godt se, at der mangler nogen vejledning for alle de nye, der kommer ind i Søndagsskolen og i grenene, derfor vil jeg prøve at lave en foreløbig vejledning og så sende den ud til jer alle.

Funktionærbladet: Det vil blive udsendt, lige så snart vi kan se, at det lysner med trykkearbejdet. Der er meget, der skal være færdigt til januar, og vi har kun een maskine, derfor må vi have tålmodighed og langmodighed, så bliver det bedre en dag.

Skulle der være problemer, så skriv til mig.

Venlig hilsen *Kai L. Nielsen,*
Søndagsskolens Hovedbestyrelse, Område II,
Priorvej 12, København F, eller privat Woltersgade 8, København S.

GENEALOGISK *Forening*

Ældste *LeGrand Richards* fortalte engang følgende lille historie:

I har måske alle set skuespillet eller læst bogen »En mand ved navn Peter«?

Jeg havde det privilegium at tilbringe en halvanden times tid sammen med Peter i hans studereværelse, da han var præst i den presbyterianske kirke. Jeg spurgte ham, hvilken stilling hans kirke indtog med hensyn til ægteskab for evigheden og familiens fortsættelse som en enhed, og han svarede: »Ja, Mr. Richards, det er os ikke tilladt at lære noget om dette i vor kirke.« — Dette vidste jeg godt fra deres litteratur. — Men han fortsatte: »Men jeg har mine egne tanker. Tager man en killing fra en kat, vil katten i løbet af få dage helt have glemt killingen, og tager man en kalv fra en ko, vil den have glemt kalven kort efter, — men hvis man tager et barn bort fra moderens skød, vil hun gennem hele sit liv aldrig glemme barnet, om hun så skulle blive 100 år.

Jeg finder det mærkeligt at tro, at Gud har skabt kærligheden, hvis den blot skulle omkomme i graven.«

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Og I skal i Ånden takke Gud for alle velsignelser, hvormed I er velsignet.« (Lære og Pagter 46:32).

Formål: For at vi til fulde kan nyde Herrens velsignelser, må vi føle taknemmelighed i hjertet.

Engang, da Jesus var på vej til Jerusalem, kom Han ind i en bestemt landsby, og

».... der mødte Han ti spedalske mænd ....

Og de råbte og sagde: »Jesus, Mester, forbarm dig over os!«

Da Han så dem, sagde Han til dem: »Gå hen og lad jer syne af præsterne!« Og det skete, mens de gik derhen, blev de renset.

Men en af dem vendte tilbage, da han så, at han var helbredt, og priste Gud med høj røst.

Og han kastede sig ned på sit ansigt for hans fødder og takkede Ham; og det var en samaritaner.

Da tog Jesus til orde og sagde: »Var der ikke ti, der blev renset? Hvor er de ni?

Var der ingen andre end denne fremmede, der vendte tilbage for at give Gud ære?«

Og Han sagde til ham: »Stå op, drag bort; din tro har gjort dig rask!«« (Lukas 17:12-19).

Denne beretning fortæller os ikke, hvad der skete med de ni, som undlod at udtrykke deres taknemmelighed for den vidunderlige velsignelse, de havde modtaget. Den ene taknemmelige spedalske blev imidlertid særligt velsignet, og der blev sagt til ham, at han kunne gå bort - helbredt.

Når vi tænker over dette tilfælde, er der een fundamental kendsgerning, vi bør huske på. Uden hensyn til arten af vore velsignelser, vil den glæde og tilfredshed, vi får ved dem, aldrig være fuldkommen, med mindre de modtages med ægte taknemmelighed.

Befalingen om, at vi skal takke Gud for hvilken som helst velsignelse, vi modtager, er ikke givet for Herrens skyld alene. Vor himmelske Fader ved, at vi ikke selv til fulde kan nyde glæden over velsignelserne, hvis vi ikke lader den følges med oprigtig taknemmelighed. Kort sagt, vi kan ikke i sandhed være lykkelige, med mindre vi i vort hjerte har en følelse af taknemmelighed for de mange velsignelser. Vi må ydmygt erkende, at alt, hvad vi ejer, kommer fra vor altid elskende Fader i himmelen.

For at være oprigtig og ægte, må vor taknemmelighed give sig udtryk i andet end blot i ord. Vi kan kun vise vor taknemmelighed gennem konkrete handlinger. Een af måderne vi kan udtrykke vor taknemmelighed på er at være god mod andre. Vi kan vise den ved at sørge for, at

».... vor varme sympati, godhed, kærlighed, taknemmelighed og gode påvirkning altid stråler fra os og skinner ind i andres hjerter« (Jordan, W. G.: Great Truths, p. 26).

Vise mænd har ned gennem tiderne understreget betydningen af et taknemmeligt hjerte. Den store profet Alma formanede folket til »hver dag at opsende taksigelse til Herren, deres Gud«. (Mosiah 18:23). Shakespeare udtrykte betydningen af taknemmelighed i hjertet ved at sige: »...... O Herre, som gav mig livet, giv mig et hjerte, der er opfyldt af taknemmelighed« (King Henry VI, Part II, Act 1).

Gennem verdens historie har gudfrygtige mennesker udtrykt deres taknemmelighed for modtagne velsignelser. At udtrykke sin taknemmelighed er noget man stadig gør. Det kan heller ikke begrænses til en enkelt, til tid eller sted, men bør altid findes i vore hjerter. I sand ydmyghed bør vi takke vor himmelske Fader, fra hvem alle velsignelser kommer, og huske på, at som vi som forældre sætter pris på et udtryk for taknemmelighed fra vore børn, er det langt mere passende, at vi viser taknemmelighed mod vor himmelske Fader. Hvis vi vil behage Herren og selv finde lykke, må vi følge Hans befaling og ».... takke Gud .... for alle velsignelser, hvormed I er velsignede« (Lære og Pagter, 46:32).

KREDSLÆRERNES *budskab*

Deres åndelige føde.

De, som er eksperter i diætetik, siger, at vi er den samlede sum af det, vi spiser. Hvis vi undlader i vor føde at indbefatte madvarer, der indeholder de nødvendige vitaminer, vil der komme en dag, da visse organer i legemet vil blive udpint og alvorligt svækket. Hvis føde, der indeholder de rette nærende stoffer holdes tilbage længe nok, vil det fysiske legeme til sidst blive udmarvet og dø. Hvis dette er sandt, er det så ikke rimeligt at tro, at de samme farer truer det åndelige legeme? En sådan antagelse er ikke gætteri, ånden bliver virkelig svækket, hvis den ikke næres med regelmæssige mellemrum.

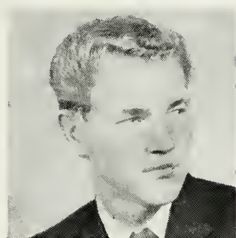
At få åndelig føde er en proces, hvor vi har Gud forrest i vore tanker. Åndelig føde skaffer lys til sjælen. Det får os til at forstå de finere værdier i livet. Det har en regulerende virkning på vor levevis. Det omskaber tanker til handling, som får os til at leve bedre ved at arbejde bedre. Det holder os i en ånd af lydighed. Det opnås gennem en mangfoldighed af hellige oplevelser, hvoraf nogle er bøn, meditering, gudsdyrkelse, læsning af skriften og faste.

Gennem bøn kaster vi vore tanker ind i de åndelige tings rige. Bøn består af mere end blot udtalte ord. Med mindre vi har den rette indstilling, kan vore bønner blive den onde konges i Shakespeare's Hamlet, som sagde: »Mine ord flyver op, mine tanker bliver hernede. Ord uden tanker går aldrig op til himlen«. Nært forbundet med bøn er meditering. Burns beskriver meditation som »sjælens sprog«. Jesus søgte ofte at blive alene. Hvorfor? Fordi han ønskede at meditere, og medens han var alene søge samfund med Faderen.

Gudsdyrkelse består af to ting: 1. Åndeligt samfund gennem reflekterende meditering, og 2. modtagelse af instruktion vedrørende hellige ting af dem, som på rette måde er bemyndiget til at give råd. Gennem studium af skrifterne bliver vi bekendt med Herrens ord. Disse hellige skrifter indeholder historien om Guds udvalgte folk og frelsesplanen. Gennem faste erfarer vi den åndelige oplevelse at drage nær til Gud; vi bliver mere sympatisk indstillet overfor dem, der er ulykkelige; vi udvikler selvfornægtelse, og vi får en større forståelse af livets goder.

På basis af disse ting, hvad er så Deres tilstand med hensyn til åndelig sundhed? Beder De? Mediterer De? Dyrker De Gud? Læser De skriften? Faster De? Hvis ikke, lider De af virkningerne af åndelig hunger. Åndelig føde er indenfor ethvert medlems rækkevidde. Vi kan imidlertid ikke opnå den, med mindre vi søger efter den. Vi gentager, at de grundlæggende midler til denne livsvigtige føde kommer af bøn, meditering, gudsdyrkelse, læsning af skriften og faste.

Indsat

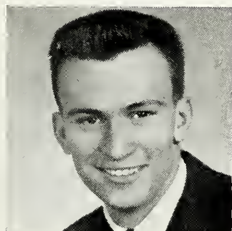

Den 14. oktober er ældste *Dennis H. Iverson* blevet kaldet som omrejsende ældste i den danske mission.

Ældste Iverson er født den 10. september 1939 i Washington, Utah, som søn af Mr. og Mrs. Wallace J. Iverson. Han har gået 4 år i High School og 1½ år på Dixie College, St. George, Utah.

Ældste Iverson kom til Danmark den 25. november 1959, og har arbejdet i Randers, Aalborg, Grenaa, Esbjerg og Frederiksberg, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Iverson i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

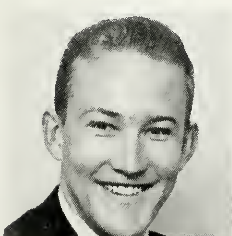

Den 14. oktober er ældste *Bjarne Præstman Olsen* blevet kaldet som omrejsende ældste i den danske mission.

Ældste Olsen er født den 29. september 1939 i Aalborg, Danmark, som søn af Mr. og Mrs. Peter P. Olsen, nu Salt Lake City, Utah. Han har gået 4 år i High School og ½ år på Utah State University.

Ældste Olsen kom til Danmark den 17. februar 1960 og har arbejdet i Odense. Aalborg, Slagelse, Herlev og Charlottenlund, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Olsen i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Den 14. oktober er ældste *Richard G. Pagett* blevet kaldet som omrejsende ældste i den danske mission.

Ældste Pagett er født den 29. april 1940 i Fort Morgan, Colorado, som søn af Mr. og Mrs. Boyd W. Pagett, nu Manassa, Colorado. Han har gået 4 år i High School og 3 år på Brigham Young University.

Ældste Pagett kom til Danmark den 22. juni 1960 og har arbejdet i København, Skive, Aalborg, Aarhus, Amager og Randers, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Pagett i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Nye mødetider i Esbjerg gren

Fra 1. november 1961 vil mødetiderne i ESBJERG GREN være følgende:

Søndag kl. 8,30: Præstedømsmøde.
Søndag kl. 10,00: Søndagsskole.
Søndag kl. 16,00: Nadvermøde.
Onsdag kl. 15,30: Primary.
Onsdag kl. 19,30: G.U.F.
Torsdag kl. 19,30: Kvindelig Hjælpeforening.

Genealogisk møde afholdes 1 gang om måneden under søndagsskolen.

VELSIGNELSE:

København Nordre Gren: 1. oktober: Hans Billeskov Jansen og Lis Grethe Kyhlensø Jansens søn, Jakob Billeskov Jansen, velsignet af sin fader.

DØDSFALD:

Aarhus: Den 7. oktober døde søster *Marie Christine Guldberg,* 85 år gammel. Æret være søster Guldbergs minde!

FØDSELSDAGE:

Aarhus: Den 2. november fylder broder *Peter Guldberg* 80 år. Hjertelig til lykke!

København Søndre Gren: Den 3. november fylder broder *Johannes Madsen,* Peter Bangsvej 210, 60 år. Hjertelig til lykke!

Den 4. november fylder søster *Elisabeth Sørensen,* Frederiksvej 27, 75 år. Hjertelig til lykke!

Aabenraa: Den 4. november fylder søster *Ida Schlaikjer* 60 år. Hjertelig til lykke!

Silkeborg: Den 9. november fylder søster *Nicoline Johansen* 65 år. Hjertelig til lykke!

Odense: Den 22. november fylder søster *Cecilie Marie Hansen* 60 år. Hjertelig til lykke!

Hilsen fra U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, *Vernon Bird,* sender fra sit hjem i Idaho Falls, Idaho, de bedste hilsener til alle søskende og venner i Danmark.

Forlovelse: Forlovelse er indgået mellem broder *Karl Blohm,* Esbjerg, og søster *Birgit Vielsted,* København Søndre Gren. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Ordinationer:	Til:	Ordineret af:
København Søndre Gren:		
10. september:		
Erik Werner Pedersen	Diakon	Broder Jørgen Ljungstrøm
Niels Kristian Farcinsen	Lærer	Broder Harry Hvistendahl
Thorkil Crone	Lærer	Broder Bjarne Gram
17. september:		
Hans-Erling Andersen	Diakon	Broder Harry Hvistendahl
Finn Myllerup Kristensen	Diakon	Broder Flemming Eliasen
Willy Albert Madsen	Diakon	Broder Camillo Madsen
1. oktober:		
Ole Hansen	Diakon	Broder Jørgen Ljungstrøm
Amager: 24. september:		
Jørgen Henrik Clausen	Diakon	Broder Preben Johansen
København Nordre Gren:		
24. september:		
Jens Tage Nørregård Jensen	Præst	Broder Jørgen Ringheim
Willy Carlo Christian Jensen	Lærer	Broder Egon Bolvig
1. oktober:		
Bernd Wellendorph	Diakon	Broder Poul Andersen
Niels Jørgen Holm	Diakon	Broder Arnold Køster
Søren Flemming Sørensen	Diakon	Broder Jørgen Ringheim
Ejvind Nordby Larsen	Diakon	Broder Benny Lindén
Freddie Dennis Christensen	Præst	Broder Hans Billeskov Jansen
Silkeborg: 10. september:		
Gudmund Bornemann Madsen	Diakon	Broder Frode Holst Sørensen
Herman Sørensen	Diakon	Broder Gelius Nørgaard Olesen
Aarhus: 24. september:		
Harald Arndt	Præst	Broder Orla Rode Nielsen
Christian Preben Skødt Andersen	Diakon	Broder Orla Rode Nielsen
1. oktober:		
Holger Preben Gissel Jensen	Diakon	Broder Orla Rode Nielsen
Odense: 10. september:		
Arne Leo Gøttsch	Diakon	Broder Orla Knudsen
17. september:		
Poul Barfoed Møller	Diakon	Broder Erling Ringmann Jensen
24. september:		
Laurits Valdemar Emil Johansen	Lærer	Broder Børge Høvsgaard
Gustav Grinderslev	Lærer	Broder Henry Haupt

Dåb:	Dobt af:	Håndspålæggelse af:
København Søndre Gren:		
23. september:		Broder
Carla Johanne Nielsen	Ældste Allan Cazeau	Harry Hvistendahl
	Ældste	
Werner Pedersen	Richard M. Larsen	Ældste Dennis H. Iverson
København Nordre Gren:		
21. september:	Ældste	
Eileen Forde	Spencer Cornelison	Ældste Douglas Labrum
23. september:		
Hilda Viktoria Andersen	Ældste Dennis K. Brown	Ældste Waldemar Jensen
Bernd Wellendorph	Ældste Dennis K. Brown	Ældste Waldemar Jensen
30. september:		
Emmy Augusta Wilhelmine Henriette Lemke Pedersen	Ældste Harlo Mortensen	Ældste John Stutznegger
Skive: 7. oktober:		
Axel Overvad Andersen	Ældste Roger Rasmussen	Ældste Peter Nelson
Odense: 22. september:		
Mathilde Kørschen Molbech	Ældste Arthur Dowdle	Ældste Daniel Edwards
23. september:		Ældste
Solvej Terndrup Møller	Ældste Dennis O. Taylor	Gordon L. Hansen
24. september:	Ældste	Ældste
Dietz Svend Pedersen	Gary Lynn Hansen	Grant R. Bischoff
1. oktober:		
Rita Haupt	Broder Henry Haupt	Broder Henry Haupt
Esbjerg: 7. oktober:	Ældste	Ældste
Ruth Hansen	Charles R. Clement	Donald P. Fordham
Aarhus: 31. august:		Ældste
Margrethe Andersen	Ældste Douglas M. Hyatt	Larry D. Knudsen
Christian Preben Skødt Andersen	Ældste Douglas M. Hyatt	Broder Orla Nielsen
9. september:		Ældste
Jensine Kirstine Jensen	Ældste Elmer B. Frazier	Eldon C. Golightly
23. september:		
Holger Preben Gissel Jensen	Ældste Paul Hale	Broder Orla Nielsen
Grete Johnsen Gissel Jensen	Ældste Paul Hale	Ældste Blaine Petersen
Lennart Gissel Jensen	Ældste Paul Hale	Ældste Larry D. Knudsen
30. september:	Ældste	
Christian Petersen	Stevens H. Kearsley	Ældste Dee L. Johnson
Silkeborg: 9. september:	Ældste	
Richard Edmund Laursen	Leon F. Christensen	Ældste Kent D. Petersen
Aalborg: 9. september:		Ældste
Allan Jørgensen	Ældste Gary Madsen	Christian Johansen
Anna Mette Zacho Larsen	Ældste Don Taylor	Ældste Kenneth Searle
20. september:	Ældste	Ældste
Johanne Christence Jensen	Christian Johansen	Christian Johansen

Missionærforflyttelser:	Dato:	Fra:	Til:
Brent Frazier	23. september	Aarhus	Holstebro
Dennis Brown	23. september	Bagsværd	Sønderborg
Paul Bingham	23. september	Indre by, Kbhvn.	Musikbyen
Bruce Roberts	23. september	Amager	Aarhus
Franklin Hicks	23. september	Sønderborg	Amager
Boyd Mordue	23. september	Missionskontoret	Østerbro
Gary Olsen	23. september	Holstebro	Aarhus
George Hoge	23. september	Glostrup	Gladsaxe
Dale Hougaard	23. september	Frederiksberg	Bagsværd
Howard J. Williams	23. september	Gladsaxe	Vesterbro
Douglas Hyatt	23. september	Aarhus	Viby
Ove Andreasen	23. september	Østerbro	Musikbyen
Thomas White	23. september	Vanløse	Vesterbro
Leo Ekins	6. oktober	Vanløse	Nykøbing F
Dennis Christensen	6. oktober	Odense	Virum
Orlyn Lund	6. oktober	Odense	Vanløse
Frank Breinholt	6. oktober	Virum	Odense
Martin Palmer	6. oktober	Nykøbing F.	Odense
Brent Cheney	14. oktober	Randers	Herlev
Nora Fay Curtis	14. oktober	Silkeborg	Bispebjerg
Norine Brown	14. oktober	Bispebjerg	Missionskontoret
Leola Andersen	14. oktober	Missionskontoret	Silkeborg
George Hoge	14. oktober	Glostrup	Brønderslev
Spencer Cornelison	14. oktober	Gentofte	Missionskontoret
Louis Kirby	14. oktober	Hobro	Randers
Kent Petersen	14. oktober	Fredericia	Korsør
Dee Johnson	14. oktober	Aarhus	Nørrebro
James Leth	14. oktober	Hvidovre	Bagsværd
Gary Gibbons	14. oktober	Nørrebro	Gladsaxe
Daniel Edwards	14. oktober	Vejle	Roskilde
Duane Smith	14. oktober	Roskilde	Aarhus
Thomas White	14. oktober	Frederiksberg	Hellerup
Val Rohde	14. oktober	Frederiksberg	Sønderborg
Borge West	14. oktober	Amager	Nørrebro
Eldon Golightly	14. oktober	Aarhus	Frederiksberg
Lochiel Platter	14. oktober	Glostrup	Missionskontoret
Gene Olsen	14. oktober	Frederikshavn	Aarhus
Charles Petersen	14. oktober	Missionskontoret	Amager
Larry Mc Clurg	14. oktober	Amager	Ordrup
Jerry Sandberg	14. oktober	Nykøbing F	Amager
Dennis Smith	14. oktober	Slagelse	Frederikshavn
George Williams	14. oktober	Nørrebro	Amager
Richard Pagett	14. oktober	Randers	Missionskontoret
Bjarne Olsen	14. oktober	Charlottenlund	Missionskontoret
Dennis Iverson	14. oktober	Frederiksberg	Missionskontoret
Merrell Hanson	14. oktober	Missionskontoret	Aalborg
James Hansen	14. oktober	Brønderslev	Randers
Martin Thorne	14. oktober	Sønderborg	Esbjerg
Fred Hunsaker	14. oktober	Herlev	Fredericia
Gordon Hansen	14. oktober	Odense	Indre By Kbhvn.
Bruce Watts	14. oktober	Slagelse	Amager
Grant Taylor	14. oktober	Hellerup	Aarhus
Philip Andersen	14. oktober	Indre By Kbhvn.	Odense
Larry Knudsen	14. oktober	Aarhus	Hvidovre
Clifford Goff	14. oktober	Missionskontoret	Frederiksberg
Donald Bearnson	14. oktober	Hellerup	Gladsaxe
Donald Fordham	14. oktober	Esbjerg	Hellerup

Efterårskonferencerne

afholdes til følgende tider:

Aalborg distrikt	4. og 5. november.
Aarhus og Randers distrikter (i AARHUS)	11. og 12 november.
Esbjerg og Odense distrikter (i FREDERICIA)	18. og 19. november.
København distrikt	25. og 26. november.

Da der vil være meget vigtige sager at afgøre ved disse konferencer, beder vi indtrængende om, at hvert eneste medlem gør sig en særlig anstrengelse for at være tilstede.

Vi vil gerne have, at medlemmerne i *Randers og Aarhus* distrikter holder en fælles konference i *Aarhus,* og at *Esbjerg og Odense* distrikter holder en fælles konference i *Fredericia* i en særlig anledning.

Konferencen i *Fredericia* afholdes i *Fredericia Teater,* Prinsessegade 29 (hj. af Danmarksgade), i de andre distrikter afholdes den som sædvanlig i kirken.

Missionspræsidentskabet.

MISSIONÆRANKOMSTER

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer den 10. oktober ankommet til den danske mission:

Joseph Andersen og *Zola L. Andersen* fra Woods Cross, Utah, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Nora Del Henrie fra Brigham City, Utah, beskikket til at arbejde på missionskontoret.

Niel Joseph Nielsen fra Tooele, Utah, beskikket til at arbejde i Vejle.

James Roland Madsen fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Bagsværd.

Delan Kem Memmott fra Bountiful, Utah, beskikket til at arbejde på Nørrebro.

George Vaieland fra Murray, Utah, beskikket til at arbejde på Frederiksberg.

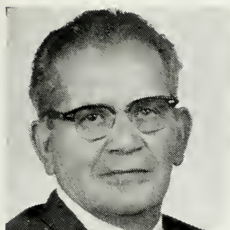
Alvin Erik Christensen fra Tremonton, Utah, beskikket til at arbejde i Korsør.

Michael Otto Burton fra Roy, Utah, beskikket til at arbejde i Gentofte.

Robert David Larsen fra Las Vegas, Nevada, beskikket til at arbejde i Hobro.

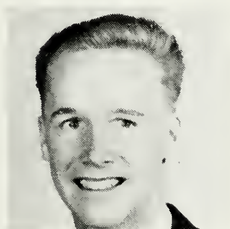
Charles A. Rose fra Winslow, Arizona, beskikket til at arbejde i Nykøbing F.

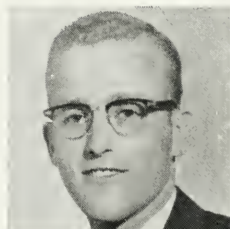
Wendell Ray Larsen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde på Nørrebro.

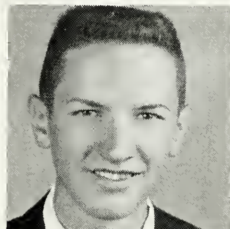

Joseph Andersen

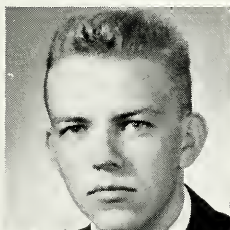

Zola L. Andersen

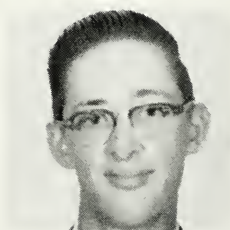

Nora Del Henrie

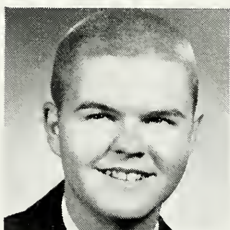

Niel Joseph Nielsen

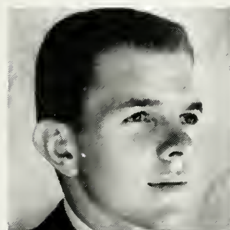

James R. Madsen

Delan K. Memmott

George Vaieland

Alvin E. Christensen

Michael O. Burton

Robert D. Larsen

Charles A. Rose

Wendell R. Larsen

Afsked med Danmark

Kære søskende og venner!

Det er med blandede følelser jeg nu siger farvel til Danmark for anden gang. Jeg glæder mig selvfølgelig til at komme hjem til min familie og mine venner igen, men jeg venter, at det vil være svært at blive almindeligt medlem af Kirken igen. Derhjemme siger man, »Home is where the heart is«, og derfor vil jeg sige, at Danmark er lige så meget hjem for mig som staterne, især siden jeg har tilbragt næsten 6 af de sidste 10 år af mit liv her i landet.

Jeg har været uendelig taknemlig for at komme tilbage til Danmark på mission. Disse sidste 2½ år vil jeg aldrig glemme, og jeg tør sige, at der skal meget til for at kunne opleve en mere velsignet tid end disse år har været. Jeg vil gerne sige tak til alle søskende for deres godhed imod mig, især tak til søskende i Frederikshavn, Næstved, Hillerød, Helsingør, Aarhus og København for det, de betød for mig, da jeg arbejdede der. Jeg må endelig også give jer alle en særlig hilsen fra mine forældre, som savner Danmark og folket her. Jeg ved, at de ønsker at kunne komme på besøg endnu en gang i fremtiden, og det ønsker jeg også selv at kunne.

Jeg vil bede Guds rigeste velsignelser være med jer alle, og at I må have megen fremgang her i landet. Jeg vil ikke sige farvel, men PÅ GENSYN!

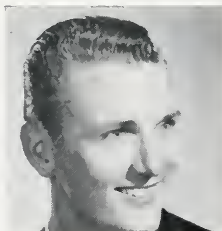
Ældste *David K. Sorensen.*

MISSIONÆRAFLØSNINGER

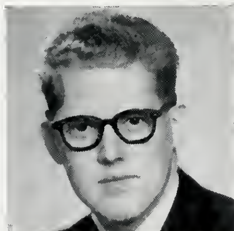
Følgende missionærer er den 18. oktober blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

David K. Sorensen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet som 2. rådgiver til missionspræsident Levi B. Thorup.

Lochiel E. Platter fra Yakima, Washington, efter sidst at have arbejdet i København.

David K. Sorensen

Lochiel E. Platter